

Gyula bácsi lustasága miatt fejezik be fényes nappal a munkát a határban, hanem Gusztáv és a favágók a hibásak. Ezek az akciók nem érték el a kellő hatást. Sőt. Mi bent az irodában – akik nehezen felejtettük a váratlan keheesség okozta bánatunkat – egyszerűen zártuk le a témát: „ki mint veti ágját...”

Gyula bá egyéként régi bútordarab volt Erdőtanyán. Már említettem Erdőtanyán a nyírbélteki erdészeti irodája, szerelő-, bognár- és kovácsműhelye, istállója raktára és hat szolgálati lakása volt. A kolónia közepén egy 120 éves hatalmas tölgy állt, az iroda udvara szélföld gondozott gyümölcsös tartozott.

A lakásokban víz, villany, parketta, cserépkályha és kényelem. Télen a cserépkályhák egyenletes meleget adtak, a nagy ablakokon besütött a nap. Nyugalom volt és békeség. Nyáron folyamatosan értek a gyümölcsök, sok volt a tyúk, csirke, tojás, kocákat, süldőket tartottunk (fene sok volt a bolha), bőven volt pálinkánk. Nem éltünk rosszul.

Gyula bá esti szolgálatát körülal kezdte, hazaterelte a laza viselkedésű kocákat, malacokat és a játékba feledkezett gyerekeket. Egyiket-másikat még gyor-

san felületesen meg is mosdatta, nehogy veréssel kezdődjön otthon az este.

Ezután látta el a lovakat gondosan és szakszerűen, majd nekiült kései vacsorájának, jóízűen elfogyasztotta. Rövidesen könnyű álmra szenderült. Jó alvó volt.

Történt egyszer (mesélte elődöm), hogy Gáspár – a fiatal erdőmérnök – elhomályosult szemekkel várta frissen diplomázott feleségét, aki új otthonába a délutáni Zsuzsivonattal érkezik. A fogadást a fiatal férj alaposan megszervezte. Jósáknak és Sándornak, a két jó megjelenésű kerületvezető erdésznek egyszerre jött meg az új Pannónia motorke-rékpárja, őket kérte meg, hogy menjenek ki az állomásra, együtt hozzák haza újdonsült feleségét Erdőtanyára.

Az illó fogadáshoz hozzátartozott egy nagy üveg rum is, mivel ez volt kedvese megszokott itala. A vonat időben megjött, sugárzó arccal lelépett feltűnő megjelenésű felesége, érzékeny ölekezés (a kísérők illedelmesen hátrább vonultak), az állomásfőnököt bevonva pillanatok alatt megitták a márkás üveg rumot és távoztak a két új motorral.

A csellengő utasok úgy emlékeznek, hogy a Pannóniak kerekei nem is érintkeztek a talajjal.

Az emelkedettség az új lakásban is

tartott. Egy ideig. Ott ugyanis (enyhén csípős) nyúlpa-prikás várta a társaságot (bár még nem volt szezonja), újabb rum és pár láda kútban lehűtött sör.

Percről-percre nőtt a hangulat és az üres üvegek száma.

Beesteledve Gyula bácsi a szokásos körútja során odaért az ünneplő házhoz. Az új asszony a gangon állt és sokadik cigarettáját szívta. Gyula bá illő módon köszönt, indult volna tovább. „Maga az Gyula bácsi?, már sokat hallottam magáról!” szölt ki Emőke, az új feleség. „Jöjjön már be egy koccintásra, nincs kivel igyak”.

A jólneveltségtől, némi kíváncsiságtól (és hát a várható ital sem volt ellenére) hajtva levett kalappal lépett be a lakásba. A látvány azonnal Emőkét igazolta. A három férfi szanaszét ledőlve, lecsúszva, az asztalon és asztal alatt nyálukat csurgatva aludt. Már nem voltak koccintós állapotban.

Gyula bá így – mentve az itteniek becsületét – egyik poharat a másik után ürítve tett eleget szolgálatával járó kötelességének. Végén még egy-két pajzán pástorábrándot is elénekelgettek, majd ki-ki békés nyugovóra tért.

Nagy természetű, őszinte idők voltak ezek.

Szőőr Levente

Megkésett búcsúk

Wass Albert szavaival búcsúzom Madas Andrásról

„Amikor már nagyon fáradt leszel, és nagyon céltalannak érzed a sorsodat: egyszerre csak érted üzen az erdő.

Először csak egy kis szellővel, mely csak úgy végigsurran melletted az utcán. Fenyőillatából már alig érezhetsz valamit, de meghallod mégis, amikor a füledbe súgja:

Üzeni az erdő, hogy árnyékkal várnak rád a fák... illatukat neked gyűjtik a rét virágai... jöttödöt lesi az ösvény... jöjj, siess...!

Fájva dobban meg tőle a szíved. Torkodat fojtogatja a honvágy. De nem mehetsz. Nem eresztenek a láncok, a láthatatlan láncok, amiket rád raktak a gonosz varázslatok.

Aztán meglátsz egy felhőt, egy kicsi bolyhos fehér felhőt az égen, és tudni fogod, hogy újra üzent érted az otthoni erdő. Látni fogod emlékezetemben a régi tájakat, és úgy sajog valami benned, mint még soha addig.

Végül aztán meghallod ablakod alatt az aranymadár fütyét. Ablakod magától kitárul. És ott ül majd a fán, és hazahív otthonod drága aranymadara: a sárgarigó.

Valami megpattan benned akkor. Szemedből előtörnek a könnyek, lemosják rólad a láthatatlan láncokat, kiömlenek az utcára is, és végigfolynak a köveken, bűvös ösvényt

mosva lábaid elé az emberek között. És te elindulsz majd ezen az ösvényen. Keletnek, mindig csak keletnek, amerre a sárgarigó hív. Így.

Most aludj jól, a mese véget ért.

A fák is alszanak már odakint.”

Kettőezer-kilenc karácsonya!

„Wass Albert: Erdők könyve” (Mesék)

F. A.

Elköszönés Henter Páltól

Nem a búcsú sorait kezdem itt, Henter Pali barátom. Elköszönés-féle ez a néhány gondolat, olyasféle, mint az eddigi találkozásaink vége. Mindig tudtuk, hogy látjuk majd egymást, amikor szükségét érezzük, és barátként beszélünk egymással, a ritkább találkozások ellenére is. Ezekben a napokban Babits Mihály szavai jutnak eszembe többször is, amelyekkel a neves kortársára emlékezett: „Mi haltunk meg őbenne, ő tovább él bennünk.” A mi ámitó, gépies, pláne: számítógépies világunkban, a szünetmentességgel dacolva, most rákattintok a „Pause” billentyűre. Hallgass ide!

Azt hiszem, a számítógépedről lemaradt ez a billentyű. A másfajta gépeid pedig, az életeddel lettek teljesebb, veled számítottak szünetmentes teremítő egységnek. Anélkül, hogy magad, bármikor számítót lettel volna, tudod,

hogyan értem! „Page up”: az elején kezdve, és a lényegét nézve, semmi nem változott az „End”-ig. Nézem a most tizenéves, évszázados jövőre szánt telepítéset, hallgatom, hogyan fojtja el a fakadó lombjával a bíbelődő nyugati szelet, és érzem, hogy itt a szegényes termőhely kevés a száz évhez. Az idő gépiesen telik addig, kinek-kinek a sajátja lejár, de ennek és más erdőidnek is lesz igézete: a látványon nem fog az idő! Ezekben a fákban szilárdul, serkent a szuggesztív törekvésed, gépestől-mindenestől. A serkentő lelked obeliszkjei ezek a rudaló fák, itt tízezerrel. – „Page down?” – Ugyan! - Egyszer fent, egyszer lent. – szokták bár mondani a napi életünk folyására. „Mezei”, egyszerű körülmények között valóban, egy az életünk idefönt, azután ... – De „erdeiben”? - Erdész-lélekkel?

Kollégád tollából olvastam, hogy alapítványt kezdeményeztél, az év erdésze jutalmazására, aki az újabb időkben az elért eredményeivel, a mentalitásával kiérdemli az elismerést. Tudom, Te az erdőmérnököt is el tudod fogadni adott esetben az év erdészenek évek, mert a kerületvezetők már versengenek évek óta a nekik kijelölt szinten, lehetne mérnökök versenye is, amely bizvást sajátos kisugárzással, messzire ható ösztönzéssel párosulna. Hozzád, a szellemedhez méltó lenne. A nevedet viselné!

Szevasz Pali! „H/enter”

Apa